

POSTANOWIENIE

Dnia 16 sierpnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Roman Kuczyński

SSN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi Ministra Sprawiedliwości

z udziałem K. S.

na uchwałę nr 59/2009 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 21 listopada 2009 r.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 sierpnia 2010 r.,

umarza postępowanie.

Uzasadnienie

Uchwałą z dnia 21 listopada 2009 r., nr 59/2009, Naczelna Rada Adwokacka na zasadzie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 ze zm.; dalej: „Prawo o adwokaturze”) ustaliła parytet osobowy delegatów na Krajowy Zjazd Adwokatury w 2010 r. w wysokości 1 delegat na 35 adwokatów, członków izby wpisanych na listę adwokatów.

Powyższą uchwałą na podstawie art. 14 ust. 1 Prawa o adwokaturze zaskarżył Minister Sprawiedliwości, zarzucając naruszenie art. 54 ust. 1 Prawa o adwokaturze przez niezgodne z prawem ustalenie liczby delegatów na Krajowy Zjazd Adwokatury w stosunku do liczby adwokatów danej Izby oraz art. 54 ust. 1 Prawa o adwokaturze w związku z art. 17 ust. 1 i art. 32 Konstytucji RP przez zróżnicowanie sytuacji prawnej adwokatów w zależności od tego, do której izby

adwokackiej należą, w zakresie czynnego i biernego prawa wyborczego do organów adwokatury.

W piśmie z dnia 9 lipca 2010 r. Adwokat K. S. powołując się na art. 76 i następne k.p.c. zgłosił przystąpienie do postępowania po stronie Ministra Sprawiedliwości w charakterze interwenienta ubocznego i popierał skargę Ministra Sprawiedliwości.

W piśmie z dnia 9 sierpnia 2010 r. Adwokat R. D. powołując się na art. 76 k.p.c. zgłosił przystąpienie do sprawy po stronie Naczelnej Rady Adwokackiej zgłaszając jednocześnie opozycję co do wstąpienia do sprawy adwokata K. S. Wniósł on o oddalenie skargi Ministra Sprawiedliwości w całości oraz o zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania według norm przepisanych prawem.

Pismem z dnia 11 sierpnia 2010 r. Minister Sprawiedliwości powołując się na art. 14 ust. 1 Prawa o adwokaturze cofnął przedmiotową skargę, ze względu na to, że „został zatem osiągnięty podstawowy cel jaki przyświecał wniesieniu skargi”.

Adwokat K. S. w piśmie z dnia 11 sierpnia 2010 r. wniósł o „kontynuowanie postępowania w sprawie” oświadczając, że będąc interwenientem ubocznym, samoistnym nie zgadza się na cofnięcie skargi przez Ministra Sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 pkt 1 lit.c ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.), Sąd Najwyższy jest organem władzy sądowniczej, powołanym między innymi do sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Do tych spraw należy postępowanie wynikające z przewidzianej w art. 14 Prawa o adwokaturze kompetencji Ministra Sprawiedliwości zaskarżenia uchwał organów samorządu adwokackiego w razie ich sprzeczności z prawem. Zgodnie z art. 14 ust. 1 Prawa o adwokaturze, Minister Sprawiedliwości zwraca się do Sądu Najwyższego o uchylenie sprzecznych z prawem uchwał organów adwokatury, w terminie 3 miesięcy od daty ich doręczenia; według zaś art. 14 ust. 2 tej ustawy Sąd Najwyższy utrzymuje zaskarżoną uchwałę w mocy lub uchyla uchwałę i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania właściwemu organowi adwokatury z ustaleniem

wytucznych co do sposobu jej załatwienia. Skargę spóźnioną Sąd Najwyższy pozostawia bez rozpoznania. W powyższych przepisach brakuje określenia – poza formą orzeczeń – postępowania przed Sądem Najwyższym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że do rozpatrywania skargi określonej w art. 14 Prawa o adwokaturze stosuje się na zasadzie analogii przepisy kodeksu postępowania cywilnego – odpowiednio, w zakresie niezbędnym do rozpatrzenia tego szczególnego środka zaskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1994 r., I PO 6/94 – OSNP 1994/7/119; z dnia 10 kwietnia 2008 r., III ZS 1/08 – Lex nr 469171).

W rozpoznawanej sprawie wystąpiła potrzeba sięgnięcia do odpowiedniego zastosowania przepisów Kodeksu postępowania w dwóch kwestiach.

Po pierwsze zgłoszone zostały interwencje uboczne z powołaniem się na dotyczące interwencji ubocznej przepisy art. 76 i następnym k.p.c.

Rozważając tą kwestię Sąd Najwyższy uznał, że będąca instytucją procesu cywilnego interwencja uboczna nie mieści się w zakresie norm procesowych, które na zasadzie analogii, są potrzebne dla rozpatrzenia i rozstrzygnięcia skargi Ministra Sprawiedliwości na uchwałę organu adwokatury. W tym postępowaniu, które nie jest postępowaniem sądowym w sprawie cywilnej w rozumieniu art. 1 k.p.c., ale opiera się na szczególnym układzie kompetencji Ministra Sprawiedliwości i Sądu Najwyższego ukształtowanej w celu publicznoprawnym nie jest właściwe, aby występowali według statusu interwenienta, a zwłaszcza interwenienta samoistnego, członkowie samorządu adwokatury, którzy w ten sposób zyskiwaliby uprawnienia procesowe, chociaż szczególna kompetencja w ustawie Prawo o adwokaturze, została przyznana wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości, w stosunku do organów adwokatury, a nie – adwokatów.

Druga kwestia dotyczy cofnięcia skargi przez Ministra Sprawiedliwości.

W tym przedmiocie nasuwała się konieczność sięgnięcia w niezbędnym zakresie do przepisów postępowania cywilnego; uznając, że odpowiednie są przepisy określające konsekwencje cofnięcia apelacji jako podstawowego środka odwoławczego w postępowaniu sądowym (art. 391 § 1 k.p.c.) oraz cofnięcia skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia rozpatrywanego przez Sąd Najwyższy. Stosownie do tych przepisów cofnięcie środka zaskarżenia powoduje

umorzenie postępowania. Taka konsekwencja jest odpowiednia także dla wycofania się przez Ministra Sprawiedliwości z wykorzystanej poprzednio przez niego kompetencji szczególnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił stosując odpowiednio art. 391 § 2 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.